

ACC. N:R.

No. 6130:1-2

Landskap: Småland Upptecknat av: Blenda Andersson,
Härad: Allbo Adress: Skörda, Vislanda.
Socken: Vislanda Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1939. Född år _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Offerkast. (svar å Ulma K. 27.)

sid. 1-2.

2 sid.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R. 6130

Landskap: Småland Upptecknat av: Blenda Andersson,
Härad: Allbo Adress: Skörda, Vislanda.
Socken: Vislanda Berättat av: .....
Uppteckningsår: 1939. Född år ..... i .....

1.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—*—

Offerkast. (svar å Ulma K. 27.)

1. Då jag var barn hörde jag de gamle omtala, att invid vägen emellan Hungerstorp och Smörhöga i Skatelövs socken i Allbo härad, i Kronobergs län, fanns en "offerhög" där folk brukade kasta en pinne, en ris- eller lökvist eller en liten sten, när den gingo eller åkte där förbi.
2. En sådan hög kallades "offerhög."
3. En man som kallades "Luna" hade en vinternatt legat på vägen mitt för offerhögen och frusit ihjäl, Mannen, som var drucken, hade varit inne på ett ställe och bett att få ligga där över natten, men blivit avvisad. Och då svarade han, att det är så tort och grant, så jag kan ligga ute. Sedan hade han lagt sig på vägen och höljt sin tröja över huvudet och legat och dött där under natten, så de hittade honom död på vägen om morgonen. Mannen var ifrån Vislanda socken från Kalkatorp. Detta hände på 1860-elller omkring början på 1870-talet.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R. 6130

Landskap: Småland Upptecknat av: Blenda Andersson
Härad: Allbo Adress: Skörda, Vislanda.
Socken: Vislanda Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1939. Född år _____ i _____

2.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—*—

4. Man kastade, för att den dödas vård, som troddes uppehålla sig där den döde mistat sitt liv, skulle stanna där och ej förfölja dem eller ej göra den förbifarande något ont.
5. Om vintertiden då marken var snötäckt brukade man antingen kasta en snöboll eller i annat fall spottade man tre gånger.
10. Där de nedgrävde en "ildöing", d.v.s. ett självdött husdjur eller där de nedgrävde en orm, som de slagit ihjäl, brukade de nedsätta en stör upp och nedvänd, för att det döda djurets ande eller vård skulle stanna där.

I övrigt brukades det förr, att där en människa dog genom en olyckshändelse eller där hon blev ihjälslagen eller eljest plötsligt föll ned och dog, brukade de resa ett kors på denna plats, för att minna om hur osäkert livet var.

Alla sådana bruk upphörde i slutet av 1800-talet.

Upptecknat av Blenda Andersson, Skörda, Vislanda.